

Kapitel XV (Sigtedes Indkaldelse og Afhørelse for Retten) til det tidligere Forslags 2det Afsnit, Kapitel IV, 1ste Afdeling, og Kapitel V;

Kapitel XVI (Anholdelse) til det tidligere Forslags 2det Afsnit, Kapitel IV, 2den Afdeling;

Kapitel XVII (Fængsling) til det tidligere Forslags 2det Afsnit, Kapitel IV, 3die Afdeling. Hertil er saa som sidste Kapitel i dette Afsnit føjet

Kapitel XVIII (Beslag paa Sigtedes Formue, saa og om Forbud mod Foreninger og Skrifter), der vel kun til Dels omhandler Midler til Sagens Oplysning, men som svarer til det tidligere Forslags 2det Afsnit, Kapitel IV, 4de Afdeling, og Kapitel VI.

Endvidere er det fundet rettest at lade de to Paragrafer, hvormed 2det Afsnit i det tidligere Forslag indledes (§§ 110 og 111) udgaa. De ere efter den Maade, hvorpaa de følgende Kapitler ere affattede, ikke nødvendige, og kunde paa den anden Side, som de stod i det tidligere Forslag, lede ind paa den Misforstaaelse, at Anvendelsen af de straffeprocessuelle Oplysningsmidler, og da særlig af Vidneafhøring for Retten, skulde være udelukket i en Række til Dels vigtige Tilfælde, hvor den nugældende Ret hjemler Anvendelsen af saadanne. Der tænkes herved paa de Undersøgelser, der efter nugældende Ret finde Sted — og det selv om der ikke in casu er nogen særlig Grund til paa Forhaand at formode en Forbrydelse — i Ildebrandstilfælde, ved Fund af Lig, ved Søulykker (jfr. herved særlig Lov Nr. 72 af 12te April 1892 §§ 9 og 11) etc., saavel som paa de mange Politiretsforhør, der optages i andet Øjemed end at opspore Forbrydelser, saaledes navnlig i Forsørgelsessager. Man har derfor foretrukket at lade de nævnte Paragrafer udgaa og samtidig at optage den i Udkastets § 406 indeholdte Regel, hvorefter hele den i den angivne Retning bestaaende Retstilstand, hvad enten den nu hviler paa speciel Lovhjemmel eller er direkte fremtvungen af en praktisk Nødvendighed, vedbliver at bestaa, indtil eventuelt en særlig Lov desangaaende maatte blive given.

Naar man har befrygtet, at Udeladelse af de omtalte Paragrafer skulde være ensbetydende med at udlevere de straffeprocessuelle Oplysningsmidler til Anvendelse efter Øvrighedsmyndighedernes fri Forgodtbeholdende, for saa vidt de paagældende Midler da ikke sætte særlige Vilkaar for deres Anvendelighed, og at det navnlig

herefter vilde staa i disse Myndigheders Magt at rekvirere Vidneforhør om alt muligt, som de kunde ønske at faa Oplysning om, da beror dette paa en Misforstaaelse. Vidnepligt etc. foreligger — bortset fra Civilprocessen — kun, hvor der enten er Grund til at formode en Forbrydelse, eller hvor der foreligger en i speciel Lov eller fast Praksis begrundet Ret og Pligt for det offentlige til at søge et vist Forhold oplyst ad retslig Vej. Afkræves der Vidnesbyrd ud derover, er vedkommende i sin gode Ret, naar han vægrer sig ved at svare.

Kapitel XI.

Vidner.

Nærværende Kapitel adskiller sig paa adskillige Punkter ikke blot i Redaktionen, men ogsaa i Realiteten fra det tidligere Forslag. Særlig maa følgende Realitetsændringer fremhæves:

- 1) Reglerne om nærstaaendes Vidnepligt slutte sig nærmere til de nugældende Regler, end Tilfældet var i det tidligere Forslag.
- 2) Reglen om Udelukkelse af Vidnepligt angaaende offentlige Anliggender har faaet en videre og formentlig mere praktisk Form, end den havde i det tidligere Forslag.
- 3) Reglerne om Vidners Mødepligt og Godtgørelse til Vidner ere en Del ændrede.
- 4) Vidners Edfæstelse, der efter det tidligere Forslag var bestemt til som Regel at foregaa før Afhøringen, er nu henlagt til efter Afhøringen.
- 5) Der er i Modsætning til, hvad der var Tilfældet efter det tidligere Forslag, givet en almindelig Adgang til at lade en højtidelig Erklæring („paa Ære og Samvittighed“) træde i Eds Sted overalt, hvor Edsaflæggelse støder paa særlige Hindringer.
- 6) Endelig er der paa flere Steder, hvor det ældre Forslag fandtes at have givet altfor absolute Regler, indrømmet Retten en friere Myndighed (jfr. saaledes §§ 111, 112, 113 og 114).

ad 1. Hvor vidt man burde bibeholde den Fritagelse for Vidnepligt, der i det tidligere Forslags § 130 Nr. 2 er indrømmet Sigtedes Ægtefælle, Forældre og Børn, har været Genstand for indgaaende Drøftelse i